

Verf is zijn belangrijkste communicatiemiddel. Hij maakt zijn kleuren zelf, net als zijn doeken. Een fotootje van drie bij twee centimeter kan de aanleiding zijn van een doek van drie bij twee meter. Huub van der Loo weet slecht maat te houden als het om omvang gaat. Als hij de werken in zijn atelier laat zien, loopt een enorm schilderij met twee voeten eronder rond. Hij vertelt er zo geïnspireerd over, dat hij af en toe adem te kort komt.

Tekst: Thomas Heesters

“Je bent met verf bezig,

Huub van der Loo werkt het liefst heel groot

De trappen naar zijn atelier zijn uitgesleten van de vele voetstappen van generaties kinderen die hier naar school gingen. Huub van der Loo gaat me voor door de gangen van de voormalige Leoschool aan de Leo XIII-sstraat in de Tilburgse wijk 't Goirke. Hij geeft tekst en uitleg over het ontstaan van de atelierwoningen die er nu in gevestigd zijn. “Nadat de school vertrok, is het gebouw midden jaren '90 aangekocht door architect Frans Bedaux. Bedaux wilde zelf in het complex gaan wonen, maar zag ook de mogelijkheden om er betaalbare atelierwoningen te realiseren voor kunstenaars.” Het oude scheikundelokaal is nu de woonkamer van Van der Loo, het lokaal ernaast zijn atelier. Wonen doet hij op zolder. In totaal telt het complex acht atelierwoningen, een gastatelier en drie gewone woningen. “Bedaux stelde de lokalen ter beschikking tegen casco-huur. Dit kwam erop neer dat wij de

ruimte kaal aangeleverd kregen en zelf geschikt moesten maken als ateliers en om in te wonen. Electriciteit en waterleiding werden maar tot de deur aangelegd, de rest moesten we zelf doen,” vertelt Van der Loo. “Als jonge kunstenaar heb je vaak meer tijd dan geld, dus als je handig bent kun je veel zelf doen. Ik heb alles moeten leren, maar ik woon en werk hier nu al jaren naar mijn zin.”

Niets dan schilderen

Het is er ruim en huiselijk geworden, ondanks hoge plafonds en grote ramen. Een tafel van zeker vier meter lengte, gevonden in een leegstaand lokaal, bepaalt het aangezicht van zijn leefruimte. Een grote schaal met fruit en een plant sieren de tafel. Van der Loo springt regelmatig op om me iets te laten zien terwijl hij vertelt. Of neemt me even

Fotografie: Dolph Cantrijn

niet met *de natuur*”

mee naar het naastgelegen atelier. Hij vertelt met geestdrift, en wil in de relatief korte tijd van het interview alles vertellen wat ik moet weten over zijn werk.

“Het is een bedrijf van zeven dagen per week. De noodzaak om te werken is me elke dag opnieuw duidelijk. Ik motiveer me zelf, en dat gaat eigenlijk vanzelf. Toen ik van de academie in Tilburg kwam had ik af en toe bijbaantjes van een of twee dagen in de week. Totdat ik naar New York ging en daar een grote expositie van Rothko zag. Ik stond daar voor zijn werken en op dat moment wist ik dat ik me met niets anders meer wilde bezig houden dan met schilderen. Niet zoals Rothko, maar gewoon, mijn eigen werk, schilderen. Ik gaf mijn baantje toen op om er me volledig op toe te kunnen leggen. Ik doe nu niets anders dan dat. Het is ook wel zo dat als ik niet kan schilderen, ik ongelukkig word.”

Van der Loo gunt zichzelf weinig vakantie. “Een week of maximaal twee weken. Dan wil ik weer aan het werk.”

Verkoop

“Ik ben eigenlijk altijd bezig om werk te maken of om het bedrijf draaiende te houden,” zegt de schilder. “Nu weer voor een groepsexpositie in een galerie in Amsterdam. Daar moet ik nog enkele kleine werken voor afmaken.” Die werken, vaak rond de vijftig centimeter breed en lang, verkopen makkelijker dan de grote. De kleine vaak aan particulieren, de grote zijn vanwege hun omvang meer geschikt voor bedrijven. “Ik verkoop ook wel aan bedrijven, maar niet zo vaak. Het probleem is daarbij niet dat ik ze niet geïnteresseerd krijg, maar meer om ze in contact te brengen met mijn →

werk. De catalogus die ik heb gemaakt van recent werk en ter gelegenheid van mijn expositie in galerie Kokon heb ik gestuurd naar diverse bedrijven. De reacties zijn positief, maar je moet mijn werk wel zien om het echt te kunnen beoordelen. Ik leid mensen natuurlijk graag rond in mijn atelier. Maar het valt niet mee om ze hier te krijgen.” Van der Loo maakt ook de doeken waarop hij schildert zelf. De ramen bespant hij met linnen, bewerkt ze met konijnenlijm en brengt een laag grondverf aan voordat hij aan het werk gaat. De afmetingen bepaalt hij op basis van zijn ervaring. “Ik heb er een gevoel voor ontwikkeld.” Op de vraag waarom hij dan van die lastige grote formaten maakt antwoordt hij resoluut. “De tussenmaten werken niet voor mij.” Hij wijst op een onaf werk van ruim een meter bij tachtig centimeter dat op de grond ligt. “Dat ligt er al maanden. Ik kan het niet goed krijgen.”

Cézanne

“Mijn schilderijen vinden hun basis in de werkelijkheid. Het idee moet er zijn. Maar wat ik maak, is niet de nagemaakte werkelijkheid. Die werkelijkheid is er al, dus dat hoeft niet meer. Ik wil iets nieuws maken, zodat het ook echt iets nieuws wordt. Precies de vorm naschilderen doe ik niet, dat haalt het toch nooit met de werkelijkheid. Een boom is in het echt veel mooier dan die van een schilder. Cézanne maakte iets nieuws van die boom. Je bent immers met verf bezig, niet met de natuur. Ik zag vanuit de trein een omgeploegde

akker. Op het einde van de akker maakt de tractor een draai, waarbij hij door de net gemaakte voren heen ploegt. De tekening die je dan krijgt heeft als basis gediend voor een aantal werken. Als ik een fotootje heb, kan dat de aanleiding zijn om met metaalpigment te werken. Koperpigment bijvoorbeeld oxideert, door toevoeging van azijn, naar bruinrood op een donkere ondergrond. Op een witte ondergrond wordt het groen. Het is interessant om daarmee te experimenteren. Het zijn uitgangspunten voor mij om mee te werken.”

Van der Loo stelt ook zijn verf zelf samen. “Ik wilde van de terpentijn af in de verf. Doordat ik ook woon in dit atelier, moest ik een oplossing zoeken voor die ongezonde atmosfeer. Ik ben toen gaan experimenteren met materialen, met een klassiek boek in de hand over het maken van grondstoffen voor het schilderen. Ik kwam uit op bijenwas als basis, gemengd met lijnolie, water, eieren en pigment. Bijenwas is op kamertemperatuur niet vloeibaar, maar ik heb een procédé gevonden om er een soort pasta van te maken die prima kan dienen als basis voor mijn schilderijen. De verf die ik ermee maak breng ik aan op het doek met kwasten, of bijvoorbeeld met een lijmkam. Mijn nieuwste werk is trouwens gemaakt met pure bijenwas die ik warm heb aangebracht met een handveger, waarbij de was stolt op het doek.” Van der Loo weet zijn werken veel diepte te geven. Door de gelaagdheid en door het lijnenspel, maar ook door de dikke lagen verf, erop gesmeerd en eraf geschraapt. “Mijn schilderijen moeten niet alleen van veraf goed zijn, ook van dichtbij moet er iets te beleven zijn. Als je er met je neus op staat moet het ook interessant zijn. Je hebt die verantwoordelijkheid als schilder,” zegt hij stellig. “Je moet het oog van de kijker leiden zonder iets te zeggen.”

Interpretaties

“Mensen interpreteren graag mijn werken, en dat vind ik prima. Het is goed als ze iets met de werken kunnen en er hun eigen associaties bij hebben. Het schilderij heeft ook niets meer te maken met het beeld of idee van waaruit het ontstaan is”, vertelt Huub van der Loo. Op het moment dat ik hem spreek is hij net weer aan het schilderen voor de expositie in Amsterdam. De afgelopen maanden is van schilderen niet veel gekomen, door de expositie in mei en juni in galerie Kokon in Tilburg. Van der Loo: “Het bedrijf draait door. Er moeten foto's gemaakt worden, de catalogi moeten →

“Mijn schilderijen vinden hun basis in de werkelijkheid.”

Foto: Huub van der Loo

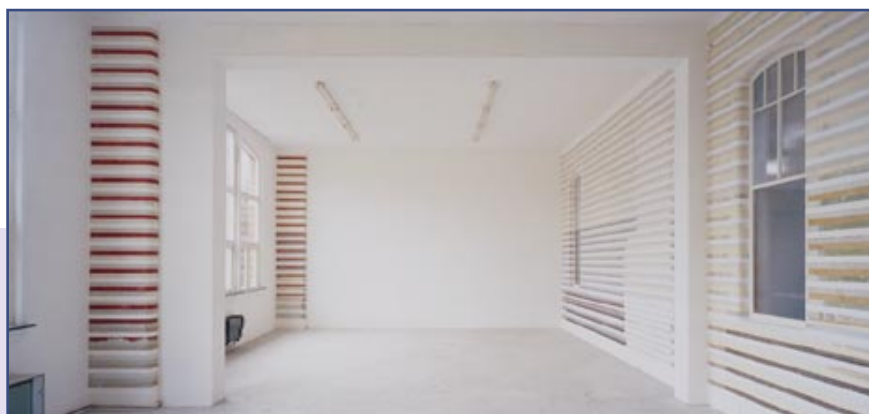
worden verstuurd, nieuwe contacten worden gelegd, de boel moet worden afgebroken. De helft van het werk als schilder bestaat uit andere dingen dan schilderen.”

Door zijn geestdrift bij het vertellen moet hij af en toe naar adem happen om zijn verhaal voort te kunnen zetten. Een van zijn werken gaf hij de naam ‘Some days ago - Maybe tomorrow’. Van der Loo: “Dat gaat over dat je steeds omkijkt en vooruitkijkt, zonder te denken aan vandaag. Je leeft voor dingen die je wilt bereiken, je wilt natuurlijk het volgende schilderij maken. Verlangen is niet genoeg als drijfveer. Verlangen is maar een afspiegeling. Heel concrete dingen maken, daar gaat het om. Het moet er immers wel staan.” ■

Werk van Huub van der Loo is te zien:
Kunstverein Lippstadt, van 21 september tot 3 november.

Verder is zijn werk vertegenwoordigd in galerie Kokon in Tilburg en in collecties te zien, o.a.: Museum Pronkkamer Uden, Kunstuitleen Tilburg, Den Haag, Amsterdam, St. Josephziekenhuis Eindhoven

Website: www.huubvanderloo.com

Gastatelier ‘Van de nieuwe dingen’

Naast schilder is Huub van der Loo ook organisator van het gastatelier van het woonwerkcomplex in de voormalige Leoschool. Dit complex heeft de naam Van de Nieuwe Dingen gekregen, naar de Encycliek Rerum Novarum van paus Leo XIII, naamgever van de school en de straat. Het gastatelier is zes jaar geleden opgezet door Leen Bedaux en Huub van der Loo. “We hadden de grootste ruimte, de voormalige aula van de school, net opgeknapt en Frans wilde deze niet voor permanente bewoning verhuren. We besloten dat het goed was om gasten uit te nodigen, dit zou een positieve invloed op het kunstenaarschap van de andere bewoners kunnen hebben. We nodigen sindsdien kunstenaars uit om ongeveer vier maanden hier in het atelier te werken en te verblijven. Alle voorzieningen om te wonen en te werken zijn hier aanwezig en het is een ruim atelier. Zo’n drie keer per jaar komt hier een kunstenaar, van wie wij als tegenprestatie vragen dat hij aan het einde van zijn werkperiode zijn deuren enkele dagen openzet voor publiek en in een eindpresentatie toont wat hij gemaakt heeft. Op het moment krijgen we vooral kunstenaars uit het buitenland. Die hebben soms weinig te besteden, en dan eten ze gewoon hier mee, een aantal keren in de week. De Poolse kunstenaar Piotr Zamojski ging aan het werk met de muren van het atelier. Hij heeft met een beiteltje de oude lagen verf die er ooit op geschilderd waren, weer blootgelegd. Hij deed er vijf maanden over. Zijn opvolger, de Düsseldorfer Felix Schramm bouwde ruïnes van hout en gipsplaten. Iedere gast heeft zijn eigen redenen om te komen. Koen Delaere uit Tilburg had direct na de academie het De Pont-atelier voor een jaar gehad en zocht een atelier. Reinoud van Vught wilde werk maken op groot formaat papier, waarvoor de ruimte in zijn atelier ontbrak.

We zijn natuurlijk streng met selecteren. Er moet een goede reden zijn om juist deze kunstenaar uit te nodigen. Behalve kwaliteit verwachten we ook dat hier iets nieuws gemaakt wordt, zo’n werkperiode moet de kunstenaar tenslotte ook vooruitgang opleveren. Het is goed dat dit gebeurt in Tilburg. Er is nog maar weinig aanwas van nieuwe kunstenaars in de stad, en zo willen we een bijdrage leveren aan het culturele aanbod.”